Р Е Ш Е Н И Е
№ 2369

гр. София, 09.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 21.03.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Бранимира Митушева
ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова
Луиза Христова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **11514** по описа за **2013** година докладвано от съдия Луиза Христова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], потвърдена от [фирма] /правоприемник на [фирма] /, ЕИК[ЕИК], чрез адв. А. Т., срещу Решение от 13.09.2013г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 112-и състав, по НАХД № 20327/2012г. С решението е потвърдено наказателно постановление /НП/ № F014593 от 19.09.2012г., издадено от Директор офис „Център" на Териториална дирекция на Националната дирекция по приходите /ТД на НАП/ - [населено място], с което за нарушение на чл. 92, ал. 2 във връзка с § 27 от Преходните и заключителните разпоредби /ПЗР/ от Закон за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/ на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция" в размер на 500 /петстотин/ лева на основание чл. 261, ал. 1 от ЗКПО.

Касаторът извежда доводи за отмяна на съдебно решение като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения, респ. за отмяна на атакуваното НП. Претендира разноски.

Ответникът – Директор офис „Център" на ТД на НАП - [населено място], редовно призован, чрез юрк. Г., моли постановеното съдебно решение да бъде оставено в сила по съображения, изложени подробно в писмена защита.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище жалбата да бъде отхвърлена, а решението – оставено в сила като правилно и законосъобразно.
АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XIV-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:
Касационната жалба е депозирана в Софийски районен съд /вх. № 41316 от 10.10.2013г./ от надлежна страна в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал. 1 от АПК, поради което същата е процесуално допустима.
Разгледана по същество е неоснователна.
Решението на Районния съд е валидно и допустимо, доколкото същото е постановено по подадена в срок жалба срещу НП № F014593 от 19.09.2012г., не са изтекли сроковете по чл. 34 от ЗАНН, както и срокът на абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.
Районният съд е установил следната фактическа обстановка: на 28.08.2012г. в офис „Център" на ТД на НАП - [населено място], С. Г. С.-К. – инспектор по приходите, установява, че данъчно задълженото лице [фирма] не е подало в срок годишна данъчна декларация по чл. 92, ал. 1 от ЗКПО за 2011г. Същата е подадена на 28.08.2012г., срокът за подаването й е бил до 02.04.2012г., следователно закъснението е 149 календарни дни. Съставен е акт за установяване на административно нарушение № F014593/28.08.2012г., връчен на същата дата от администативнонаказаното лице и срещу който в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН не са постъпили писмени възражение. Въз основа на съставения АУАН е издадено атакуваното НП, с което на дружеството за нарушение на чл. 92, ал. 2 във връзка с § 27 от ПЗР на ЗКПО е наложено административно наказание „имуществена санкция" в размер на 500 /петстотин/ лева на основание чл. 261, ал. 1 от ЗКПО. Тази фактическа обстановка е установена въз основа на събраните и кредитирани от СРС като логични и непротиворечиви доказателства: свидетелските показания на С. Г. С.-К. – на длъжност „инспектор по приходите" офис „Център" на ТД на НАП - [населено място]; годишна данъчна декларация по чл. 92, ал. 1 от ЗКПО; Заповед № ЗЦУ-28 от 06.01.2010г., изменена и допълнена със Заповед № ЗЦУ-1274/28.09.2010г. и Заповед № ЗЦУ-401/27.04.2011г. на Изпълнителния директор на НАП; други писмени доказателства, приложени по НАХД № 20327/2012г. на СРС, Наказателно отделение, 112-и състав. Видно от гореизложеното, Районният съд е изпълнил задължението си да събере всички относими, допустими и необходими доказателства за установяване на правнорелевантните факти по делото. Пред настоящата съдебна инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства в подкрепа на посочените касационни основания по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.
При съставянето на АУАН и издаването на НП не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, както и нарушения на материалноправните разпоредби на закона. Установяването на административното нарушение и налагането на административно наказание е осъществено от компетентни административни органи в съответствие с разпоредбата на чл. 278, ал. 1 от ЗКПО във връзка с Заповед № ЗЦУ-28 от 06.01.2010г., изменена и допълнена със Заповед № ЗЦУ-1274/28.09.2010г. и Заповед № ЗЦУ-401/27.04.2011г. на Изпълнителния директор на НАП.
По безспорен начин са установени извършването на нарушението, в какво се изразява

то, както и лицето, което следва да бъде административно наказано. Посочени са, както в АУАН, така и в НП, елементите от обективната страна на деянието - видът на нарушението – бездействие, неподаване в срок на годишната данъчна декларация по чл. 92, ал. 1 от ЗКПО, датата и мястото на извършване – 28.08.2012г. в офис „Център" на ТД на НАП - [населено място], обстоятелствата, при които е извършено, и законните разпоредби, които са били нарушени – чл. 92, ал. 2 във връзка с § 27 от ПЗР на ЗКПО.

За пълнота на гореизложеното – съдът следва да коментира преобразуването на административнонаказаното дружество, вписано в Търговския регистър, воден от Агенцията по вписванията. След направена служебна проверка се установи, че считано от 17.02.2014г. [фирма], ЕИК[ЕИК], е преименувано на „Ел енд Ем К.". Към същата дата са изменени: правната му форма – от еднолично дружество с ограничена отговорност на дружество с ограничена отговорност; седалището и адресът на управление - [населено място], район „С.", [улица], вх. Б, ет. 4, ап. 20; лицето, което е управител – от А. И. Т. на Е. П. И.; съдружниците с участие в капитала му – Е. П. И. и Е. Б. М., придобили на 11.02.2012г. дялове в размер общо на 5000 лева от едноличния собственик на капитала А. И. Т.. Съгласно чл. 113 от ЗКПО „дата на преобразуване за данъчни цели е датата на вписване на преобразуването в търговския регистър", т.е. 17.02.2014г. От момента на вписването в търговския регистър преобразуването има действие и на основание общата разпоредба на Търговския закон – чл. 263ж. По аргумент от противното на чл. 264, ал. 2 от Търговския закон във връзка с чл. 116, ал. 1 от ЗКПО, поради приемането на нов съдружник в дружеството не е налице преобразуване чрез промяна на правната му форма. Следователно – на основание чл. 124, ал. 1 от ЗКПО новоучреденото дружеството отговаря солидарно за данъчното задължение на преобразуващото се такова. Изводът се обезпечава и от съдържанието на договорите за покупко-продажба на дружествени дялове от 11.02.2014г., сключени между А. И. Т. и съответно - Е. П. И. и Е. Б. М., в чийто чл. 2 е посочено, че продавачът прехвърля на купувача собствеността върху дяловете, а купувачът декларира, че е наясно, ще погаси и ще отговаря за задълженията на дружеството, както и че приема всички активи и пасиви на последното.

Съгласно разпоредбата на чл. 92, ал. 2 във връзка с чл. 92, ал. 1 от ЗКПО срокът за подаване на годишната данъчна декларация по образец за данъчния финансов резултат и дължимия годишен корпоративен данък от данъчно задължените лица, които се облагат с корпоративен данък, е до 31 март на следващата година. СРС споделя посоченото от административнонаказващия орган, че е налице закъснение от страна на [фирма] при подаване на годишната си данъчна декларация за доходи от 2011г. Тъй като 31.03.2012г. е почивен ден, то срокът изтича в първия работен ден, а именно – на 02.04.2012г. Нарушението е формално, осъществява се чрез изпълнително деяние /бездействие/ - неподаване в срок на декларацията по чл. 92, ал. 1 от ЗКПО. Актосъставителят констатира закъснение от 149 календарни дни, което обстоятелство не се оспорва от дружеството, напротив – изложени са съображения относно липсата на вреди от неподаването в срок на годишната данъчна декларация, както и че същото е извършено за първи път. Следва да се има предвид, че въз основа на данъчната декларация се определят данъчният финансов резултат и дължимият годишен корпоративен данък /чл. 92, ал. 1 от ЗКПО/, който на основание чл. 93 от ЗКПО се внася в срок до 31 март на следващата годината след приспадане на внесените авансови вноски за съответната година.

Законодателят предвижда налагане на административно наказание „имуществена санкция” в размер от 500 до 3000 лева на лице, което не подаде в срок данъчна декларация, на основание чл. 261, ал. 1 от ЗКПО. Настоящата съдебна инстанция счита, че издаденото НП е в съответствие с цитираната санкционна норма, а наложеното на [фирма] наказание „имуществена санкция” в размер от 500 лева е явно справедливо.

Имайки предвид изложеното в касационната жалба, не са налице основания за прилагане на чл. 28 от ЗАНН. Разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН предвижда освобождаване от административнонаказателна отговорност при маловажни случаи, като „наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание”. В мотивите на ТР № 1 от 2007 г. на ОСНК на ВКС е посочено изрично, че „преценката за маловажност подлежи на съдебен контрол. В неговия обхват се включва и проверката за законосъобразност на преценката по чл. 28 от ЗАНН. Когато съдът констатира, че предпоставките на чл. 28 от ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на наказателното постановление поради издаването му в противоречие със закона”. В този смисъл, настоящата съдебна инстанция счита, че закъснението от 149 календарни дни не е маловажен случай и не са налице предпоставките за освобождаване от административнонаказателна отговорност, поради което следва да потвърди издаденото наказателно постановление.

По въпроса за присъждане на направените съдебни разноски - искането е неоснователно и следва да бъде оставено без уважение. Съгласно Тълкувателно решение № 2 от 03.06.2009г. на Общото събрание на колегиите на Върховния административен съд на Република Б., постановено по Тълкувателно дело № 7/2008г., което по аргумент от разпоредбата на чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт е задължително за настоящия съд, административните съдилища не присъждат разноски в производствата по касационни жалби срещу решенията на районните съдилища по административнонаказателни дела.

Липсата на предпоставки за отмяна на постановеното съдебно решение като незаконосъобразно по смисъла на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН във връзка с чл. 348 от Наказателно-процесуалния кодекс е основание касационната жалба да бъде отхвърлена като неоснователна, а атакуваното решение – оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 1 и ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София – град, XIV-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 13.09.2013г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 112-и състав, по НАХД № 20327/2012г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.